

Arrest

nr. 312 490 van 4 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Afghanistan, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 11 december 2023, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans

aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, namelijk de problemen van verzoeker en zijn vader met de taliban nadat ze beschuldigd werden van spionage. Verzoeker haalt evenmin concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa negatief zou worden gepercipieerd en in die zin riskeert vervolgd te worden. Voorts toonde verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Ook kan er niet worden afgeleid dat er in Afghanistan actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Tot slot noopte de situatie in zijn regio van herkomst, de provincie Nangarhar, voor verzoeker tot slot niet tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. 286 967 van 30 maart 2023.

In zijn huidig volgend verzoek verklaart verzoeker dat zijn problemen in Afghanistan nog steeds actueel zijn. Hij vult aan dat hij een vrees koestert voor de paternale neven van zijn vader, mufti S.A.S. en malawi R.A.. Ze zijn lid van de taliban en hebben veel macht in Nangarhar, en zij zijn verantwoordelijk voor de gedwongen rekrutering van verzoeker. In 2004 werd zijn vader door zijn paternale neven beschuldigd van spionage. Zij verhuisden naar Pakistan maar bleven verzoekers familie lastigvallen. Na de machtswissel van augustus 2021 zijn ze teruggekeerd naar Afghanistan. Na verzoekers vertrek uit Afghanistan werd zijn vader meermaals benaderd door de taliban, en uiteindelijk werd hij door hen gedood omwille van wat er in 2004 was gebeurd. Na de dood van zijn vader verhuisden zijn gezin naar een maternale oom in Char Dehi. Verzoeker heeft schrik dat de taliban hen iets zullen aandoen. Verder stelt verzoeker dat zijn paternale oom N.A.M. sinds drie jaar voor de machtsovername commandant was van de lokale politie (ALP) in Char Dehi. De taliban kennen hem en weten ook dat hij verzoekers oom is. Na de val van Afghanistan is hij naar Iran gevlucht.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker dat de taliban hem iets zullen aandoen, gezien ze zijn vader reeds gedood hebben en omwille van de vroegere job van zijn paternale oom.

Ter staving van dit verzoek legt verzoeker volgende documenten voor: drie foto's van zijn overleden vader, drie foto's van zijn paternale oom N.A.M. op zijn werk en drie foto's in Iran, een kopie van de taskara van diezelfde paternale oom en een kopie van diens werkbadge, vijf foto's van S.A.S. en R.A., een kopie van verzoekers werkcontract in België en een kopie van een bevestigingsbrief van zijn werkgever.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker wat betreft zijn vrees voor vervolging wegens gedwongen rekrutering door de taliban louter bijkomende verklaringen aanhaalt die in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd en op zich niet van dien aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Dat verzoeker heden voorhoudt hoofdzakelijk de paternale neven van zijn vader, die bij de taliban zijn, te vrezen, weet niet te overtuigen. Ook maakt hij een vrees voor vervolging in zijn hoofde omwille van het profiel van zijn paternale oom niet aannemelijk.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek en heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het tegenspreken van de werkwijze en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

In tegenstelling tot wat verzoeker op algemene wijze voorhoudt, wordt er door de commissaris-generaal weldegelijk een onderzoek gevoerd naar de door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte elementen, zoals blijkt uit de vaststellingen in bestreden beslissing. Er wordt verder niet betwist dat verzoeker nieuwe documenten heeft voorgelegd; evenwel blijkt niet dat deze stukken de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Waar verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat hij louter bijkomende verklaringen aanhaalt, wijst de Raad op de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal terdege oordeelt dat verzoekers nieuwe verklaringen in het verlengde liggen van het asielrelaas in zijn eerste beschermingsverzoek. Zo stelt verzoeker dat "het deze neven zijn die verantwoordelijk zijn voor de gedwongen rekrutering" (verklaringen volgend verzoek). Daarnaast verwijst verzoeker in het verzoekschrift naar het motief waarbij de commissaris-generaal in het eerste beschermingsverzoek oordeelde dat het ongeloofwaardig is dat de taliban 'out of the blue' naar verzoeker en zijn vader zouden zijn gekomen, en stelt hij dat dit 'niet (meer) klopt' aangezien de problemen met zijn neven al langer aanslepen. Verzoeker bouwt voort op een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas en legt louter bijkomende verklaringen hieromtrent af.

Wat betreft het profiel van zijn paternale oom bij de voormalige ALP en verzoekers vrees voor vervolging vanwege de taliban als familielid van een vroeger lid van het ANSF, betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing overwegend verwijst naar het feit dat geen risico werd aangetoond in hoofde van verzoeker. De Raad wijst op de motieven in de bestreden beslissing waar terdege geoordeeld wordt dat verzoeker geen problemen heeft ondervonden omwille van de activiteiten van zijn paternale oom tijdens zijn verblijf in Afghanistan én in de periode na de machtsovername en het vertrek van zijn paternale oom uit Afghanistan. Verzoekers betoog hierover is dan ook niet dienstig.

Door louter te stellen dat in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat het incident in 2004 zou hebben plaatsgevonden en te betogen dat de commissaris-generaal de actuele positie van de genoemde neven niet heeft onderzocht, slaagt verzoeker er niet in de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal omtrent deze documenten te ontkrachten of te weerleggen. De Raad wijst op de bevindingen van de commissaris-generaal waarin gesteld wordt dat de problemen van verzoekers vader met zijn paternale neven niet geloofwaardig zijn en dat verzoekers verklaringen hierover onwaarschijnlijk zijn. In de bestreden beslissing werd besloten dat er niet kan worden aangenomen dat verzoekers vader problemen had met deze neven, noch dat hij door hun toedoen om het leven zou zijn gebracht. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die hier een ander licht op werpen.

De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal stelt dat deze documenten zijn problemen met de taliban of een vrees voor vervolging in zijn hoofde niet aannemelijk maken.

6. Het motief in de bestreden beslissing dat verband houdt met de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie wordt niet betwist en blijft dus gehandhaafd.

7. In de mate verzoeker verwijst naar zijn (toegeschreven) verwestering, heeft de Raad in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek aangaande de behandeling van personen met verzoekers profiel bij terugkeer naar Afghanistan reeds een analyse gemaakt. Uit de geactualiseerde landeninformatie die de verwerende partij heeft overgemaakt in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, waaronder de meest recente EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023 en de COI Focus Afghanistan 'Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban' van december 2023, blijkt dat de inlichtingen waarop de in het verleden gedane analyse omtrent verzoekers vermeende verwestering is gebaseerd, nog steeds actueel en correct zijn. Ook heden blijkt niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Evenmin blijkt dat elke Afghaan als gevolg van zijn verblijf in Europa verwesterd zal zijn, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Bijgevolg dringt een individuele beoordeling van verzoekers omstandigheden zich nog steeds op.

In het arrest nr. 286 967 van 30 maart 2023 oordeelt de Raad dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij daadwerkelijk verwesterd is of dat hij als dusdanig zou kunnen gepercipieerd worden in geval van terugkeer.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen. De verwijzing naar zijn tewerkstelling in België en een kopie van een bevestigingsbrief van zijn werkgever volstaan niet om een gegronde vrees bij terugkeer aan te tonen. De Raad wijst erop dat dit weliswaar lovenswaardige elementen zijn die aantonen dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, doch er moet worden vastgesteld dat dit element op zich nog niet voldoende is opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

8. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelde de Raad in het kader van zijn vorig verzoek in het arrest nr. 286 967 van 30 maart 2023 dat het geweld in de provincie Nangarhar geen hoog niveau bereikt waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Op basis van de geactualiseerde landeninformatie, waaronder de geactualiseerde landeninformatie aangebracht door de verwerende partij, met name de EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023, dringt zich heden eenzelfde conclusie op.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Evenmin is er sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico in zijn hoofde zouden verhogen. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen.

9. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 5 juni 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1626 legt de eed af en tolkt Pashtou

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

Adv VzP stelt dat zowel het CGVS als de Raad te licht over VzP haar (afgewezen) VIB zijn gegaan. Ze belicht de bij de DVZ afgelegde verklaring en benadrukt dat daaruit wel nieuwe elementen blijken. VzP stelt met haar verklaring en nieuwe elementen haar eerdere verklaring inzake de gedwongen rekrutering in een ander daglicht, dit op zich vormt een nieuw element. Ze beschrijft uitgebreid het gebeuren bij haar paternale neef Moufti zijn thuis waar hij onderdak gaf aan 4 Arabieren en waar de Amerikanen een raid hielden met de dood van deze 4 Arabieren en een neef tot gevolg. VzP haar vader werd beschuldigd achter deze raid te zitten en uiteindelijk werd hij dan ook gedood na de machtsovername. De neef Moufti was intussen naar Pakistan gevlucht van waaruit hij taliban-aanvallen organiseerde op verzoekers familie. Adv VzP stelt vast dat de bestreden beslissing niet vermeldt dat de vier paternale neven niet bij de taliban zouden zitten. De redenering van het CGVS “bouwt voort op” is een beoordelingsfout gezien ze nooit op de zgnd ongeloofwaardig bevonden elementen terugkomt, want VzP zet met haar nieuwe verklaringen een stap terug in de tijd, brengt elementen aan die de oorzaken van een aantal problemen in het licht zetten, dit verschaft een nieuw inzicht in het probleem van de gedwongen rekrutering. De feiten die VzP meemaakte als kind worden nu toegelicht en dit verklaart waarom de vader lastig werd gevallen en er een druk was op de vader om de zoon (verzoeker) mee te geven met de taliban: er waren wel degelijk banden/connecties waarom toenadering met de vader en diens kinderen werd gezocht, om dezen voor de taliban te doen werken, dit is voor haar de essentie.

Bovendien is een andere paternale oom gevlucht naar Iran, deze werkte voor de overheid: ze betreurt dat ook dit niet als een nieuw element wordt beoordeeld. Het feit dat door VzP niet wordt aangetoond dat zij problemen had omwille van de toenmalige tewerkstelling van deze oom voor de overheid weegt niet op tegen het feit dat door iedereen gekend is wat haar oom deed en dat er vroeger geen problemen waren omdat die overheid toen aan de macht was. Het is zodoende redelijk dat VzP nu een gegronde vrees heeft voor vervolging bij terugkeer.

Adv VzP stelt samenvattend dat er te weinig aandacht gegaan is naar de complexe familiale situatie van VzP, verscheurd door de verdeeldheid in kampen overheid/taliban, enkel diegenen die zich ‘neutraal’ opstellen, lopen geen gevaar, quod non i.c.

VzP is intussen 5 jaar weg uit haar land, ze krijgt problemen met de taliban en de redenering van het CGVS is stereotiep en niet degelijk onderbouwd, een bijkomend onderzoek dringt zich op omdat de aangebrachte nieuwe elementen de kans verhogen op erkenning. Tot slot stelt Adv VzP dat ook VzP haar verwestering nog steeds in evolutie is, de beoordeling gedaan in het eerste VIB blijft niet gelden en kan na een jaar langer verblijf in België niet hetzelfde zijn, zoveel tijd na haar eerdere verhoor dient een nieuw onderzoek te gebeuren: ze heeft Ned. geleerd, werkte en kan aan de slag, ze heeft zich volledig aangepast, gedraagt zich steeds correct... aanpassen bij terugkeer wordt heel moeilijk. Ze legt nog een AN neer. VzP zelf krijgt het laatste woord en stelt hier sinds 4 jaar te verblijven, school te gaan, Belgische vrienden te hebben, niet naar ergens anders te kunnen, ze heeft niets toe te voegen aan het pleidooi van haar Adv.”

5. Verzoeker brengt ter zitting met voormelde argumentatie geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 30 april 2024.

5.1. Ter zitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met daarbij inschrijvingsbewijzen voor taallessen Nederlands voor het schooljaar 2023-2024, deelcertificaten voor gevolgde lessen Nederlands en een attest van zijn werkgever dat verzoeker tewerkgesteld is sinds 22 april 2022, eerst als interim, daarna met vast contract voor bepaalde duur en daarna met contract voor onbepaalde duur.

Er dient echter vastgesteld te worden dat verzoeker hiermee geen elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het herhalen van en verder bouwen op eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie zonder dat hij evenwel *in concreto* ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen. Uit de stukken die hij neerlegt blijkt dat verzoeker Nederlands leert en geapprecieerd wordt door zijn werkgever. Met deze elementen maakt verzoeker echter niet concreet aannemelijk dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Hij maakt met een dergelijke argumentatie evenmin concreet aannemelijk dat hem een dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, waardoor hij vervolging vreest in de zin van artikel 48/3

van de Vreemdelingenwet. Evenmin maakt hij met een dergelijk algemeen betoog aannemelijk dat hij tot een sociale groep behoort. De motieven uit de voormelde beschikking dienen dan ook behouden te worden:

“Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen. De verwijzing naar zijn tewerkstelling in België en een kopie van een bevestigingsbrief van zijn werkgever volstaan niet om een gegronde vrees bij terugkeer aan te tonen. De Raad wijst erop dat dit weliswaar lovenswaardige elementen zijn die aantonen dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, doch er moet worden vastgesteld dat dit element op zich nog niet voldoende is opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.”

5.2. Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om op zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker beperkt zich echter voornamelijk tot het herhalen van elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden.

Door te stellen dat met zijn verklaring en nieuwe elementen in het kader van zijn tweede aanvraag, zijn eerdere verklaring inzake de gedwongen rekrutering in een ander daglicht wordt gesteld en dit sowieso een nieuw element is, doet verzoeker geen afbreuk aan het motief in de beschikking dat de commissaris-generaal terecht oordeelt dat verzoekers nieuwe verklaringen in het verlengde liggen van het asielrelaas in zijn eerste beschermingsverzoek. In de beschikking wordt vervolgens geoordeeld dat verzoeker voortbouwt op een ongeloofwaardig bevonden relaas en louter bijkomende verklaringen aflegt hieromtrent.

Verzoeker meent ook dat de redenering van de verwerende partij dat hij voortbouwt op een eerder ongeloofwaardig relaas, een beoordelingsfout is gezien hij nooit op die ongeloofwaardig bevonden elementen terugkomt: verzoeker zet met zijn nieuwe verklaringen een stap terug in de tijd, brengt elementen aan die de oorzaken van een aantal problemen in het licht zetten en dit verschaft volgens hem een nieuw inzicht in het probleem van de gedwongen rekrutering. De Raad merkt op dat verzoeker met deze uitleg geen afbreuk doet aan de vaststelling in de beschikking dat de commissaris-generaal terecht oordeelt dat de problemen van verzoekers vader met zijn paternale neven niet geloofwaardig zijn en dat verzoekers verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn. Door louter zijn verklaringen te herhalen en te kaderen, doet verzoeker hieraan geen afbreuk. Verzoeker doet dit evenmin door te stellen dat hij de gebeurtenissen uit zijn jeugd kadert. De Raad merkt in dit verband ook op dat het merkwaardig is dat verzoeker het geven van deze context van de door hem geschetste problemen uit zijn eerste asielrelaas, niet ook al tijdens zijn eerste asielrelaas kon geven.

Door te herhalen dat de tewerkstelling van zijn paternale oom bij de overheid een nieuw element is, doet verzoeker geen afbreuk aan het motief daarover in de beschikking.

Verzoeker brengt ter terechtzitting met voormelde argumentatie geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 30 april 2024. Ter terechtzitting komt verzoeker in wezen niet verder dan op algemene wijze aan te geven het niet eens te zijn met de inhoud van de beschikking, het kaderen van eerder gedane verklaringen en het uiten van algemene kritiek. Hij voert geen concrete en valabele argumenten aan die deze gronden ontkrachten of weerleggen. Hij brengt dan ook geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan zoals reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET